

Kicsit furcsa az uh.ro szerkesztőség viszonya a díjakhoz. Lehet, hogy időnként vágyunk rá, de ha véletlenül kap valaki, akkor az örömben **mindig belopja magát a szégyenérzet is**. És legszívesebben eltitkolnánk, hogy díjat kaptunk. Nem mintha olyan sokat kapnánk. Valószínű pont azért nem, mert

nem akarnak minket a szégyennel megöletni.

Ezért fogadni mernék egy minimálbérben, hogy ha Ufón múlik sosem tudtuk volna meg, hogy [Bálint András emlékdíjat](#) kapott. De szerencsére nem rajta múlt.

Így **az Ufó háta mögött jól megbeszéltük**, hogy testületileg elbuszozunk Csíkszeredába a díjátadóra. De nem akartuk Ufót kellemetlen helyzetbe hozni, ezért szóltunk neki előre, hogy meglepjük,

nehogy túlságosan meglepődjön.

Katona egy gipszcsizmás bokaficammal **bojkottálta a teljes létszámot**, de egyébként régen volt ekkora közösségi összefogás a szerkesztőségben.

Szerda reggel 8:00-kor Ufóstól mindenestől felültünk a Gas Tours járatra, az utolsó sorba, és azon gondolkodtunk, hogy hogyan fogjuk kedvesen, de határozottan megértetni a valahol majd biztosan felszálló idős nénivel, hogy Ufó és Előd közt van ugyan egy szabadnak látszó hely, de az igazából foglalt, mert Veronika Szentegyházán csatlakozik a meglepi csapathoz.

Szerencsére egyetlen idős néni sem akart leülni, mert nehezen tudtuk volna neki megmagyarázni, hogy Veronika minket is meglepett, és nem ült fel Szentegyházán, hanem autóval érkezett Csíkba, és a Harmopan bisztróban csatlakozott hozzánk.

A Harmopan Bisztró szinte törzshely,

ha Csíkba megyünk ránk biztosan számíthatnak. Igaz, nem megyünk túl gyakran.

Ufó szerint a sajtos pogácsájuk most hagyott némi kívánnivalót, de lehet, hogy csak az izgalom miatt nem tudta élvezni az ízeket.

Miközben Ufó kiment a mosdóba, gyorsan olvashatóra tördeltük a **Lukács Csaba által írt méltató szöveget**, majd áttettük a székhelyünket a Petőfi kávéházba, ahol egyesek kávéval próbálták felpörgetni, mások mentateával igyekeztek megnyugtatni magukat. Előd egyszerűen szomjas volt, ő így bubis vizet ivott. És másodszorra is megkérdezte Ufótól, hogy

begyakorolta-e a köszönő beszédét.

A Petőfi kávéházban ismét megállapítottuk, hogy az üveghegyen túl másképp telik az idő, mert annyira belazultunk, hogy szinte lekéstük a 11-től esedékes átadót, pedig már 9-kor Csíkban voltunk. Ezért gyorsan megkerestük a Székelyföld folyóirat szerkesztőségét, ahol a díjátadóra is sor került.

Ufón kívül **Gazda Árpád** részesült elismerésben, és Árpi díjának is ugyanúgy örültünk, mint az Ufóénak. És azt is **szinte megkönnyeztük**, amikor a laudációk után Árpi elmondta hogy a pénzdíjat felajánlja az [Átlátszó Erdélynek](#). Igaz, hogy így év végén

szinte mindent megkönnyezünk.

Mind Árpi, mind Ufó hangsúlyozták, hogy bármilyen meglepő, ők még élnek, ezért nagyon fura volt nekik a laudációkat végighallgatni, és már szinte várták azt a mondatot, hogy búcsúzik tőle felesége, és szerető gyerekei. De szerencsére ez nem hangzott el.

Édik voltak, mint **két óriásira nőtt plüssmackó**. Szerettük őket.

A díjak átadása után

leereszkedtünk a Pihencének becézett pincébe, ahol egy pohár finom borocska és némi sajtos pereg társaságában jól kipletykáltunk mindenkit, aki épp nem volt jelen, kétszer megmentettük a világot, majd **mikor már sem kipletykálni sem megmenteni való nem maradt**, megkerestük a mosdót, majd elmentünk turkálni.

A 14:30-as Bálint Transszal - amelyiken [Veronikának most sem adtak jegyet](#) - visszautaztunk Udvarhelyre.

Útközben Ufó mesét olvasott,

egy csecsemő éhesen végig ordított, Előd elkészítette a szelfiket, majd bedugta a fejébe a fülest, és mire a busz a maradék alkoholt is kirázta belőlünk, megérkeztünk.

Miután leszálltunk, megállapítottuk, hogy **nem is olyan rossz ez a díjas dolog**, de a következőt jó lenne nyáron átvenni, és lehet, mégis kérni kellett volna egy autót.

De ami a legfontosabb, a magunk módján fél napig szeretttük egymást. És ezt [Bálint Andrásnak köszönhetjük](#)

.